

L'Any Perich pren forma

Diverses iniciatives culturals, obres inèdites i la recuperació del premi reviu el seu humorisme gràfic

Un dibuix inèdit de Jaume Perich ■ EPA

María José Figueras Rectora de la URV i presidenta de l'ACUP

“Hi ha risc de no mantenir ni els edificis”

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 10 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15266 - AVUI / Any XLII. Núm. 14136 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

Més que un judici

ANY • Dimecres és l'aniversari de l'inici de la vista al Suprem **TC** • Els advocats dels presos polítics preparen l'últim recurs davant d'un Constitucional força polititzat **FERMS** • Reiteren que se'ls han anat vulnerant drets fonamentals

Les frases

“Per primer cop arriben al Suprem els drets polítics i la immunitat parlamentària”

Andreu van den Eynde

“Hi ha dues justícies: la de jutges i fiscals imparcials i la del procés català, on tot es distorsiona”

Jordi Pina

L'ESPORTIU

Els jugadors del Barça felicitant ahir Clément Lenglet pel gol de la victòria al Benito Villamarín ■ EFE

Treballat triomf del Barça

Els blaugrana pateixen però sobreviuen al camp del Betis (2-3)

Europa - Món

P16,17

Els caps de Salut i de l'hospital Son Espases ■ EFE

Restriccions per al MWC, on no hi serà Amazon

Segon cas de coronavirus a l'Estat d'una epidèmia que ja du més morts que la SARS

Nacional

P9

Aragonès relativitza la necessitat del mediador

ERC reivindica el seu paper a l'hora de forçar la mesa de diàleg amb l'Estat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Lluís Falgàs

El 'pub' del silenci

El Brexit és la bufetada més gran des que va començar a articular-se institucionalment Europa després de la Segona Guerra Mundial. Hi perdem tots els que vivim en països europeistes. La City de Londres, en el cas que vagi a parar a Nova York, decantarà les seves intencions econòmiques als Estats Units. Europa, deia Kissinger quan era un potent secretari d'estat, quedarà com un paradís de sol i platges i de museus d'arqueologia. L'estadista vaticinava que quedaria com una mena d'asil farcit de gent gran que veurem passar el temps. El personatge era pessimista i es queixava que quan li parlaven d'Europa no trobava mai un interlocutor vàlid. Creia que Europa era un club de caps d'estat dominats pels alemanys. Kissinger no sabia que de ben segur hi ha més qualitat de vida ara mateix en pobles petits de l'Empordà o del Priorat i d'altres indrets catalans o d'Alsàcia que no pas enmig de grans ciutats de Nord-amèrica. George Steiner, un dels intel·lectuals europeus més relle-

Europa prefereix potenciar els freds McDonald's americans que no pas fer reviure els 'pubs' ambientats

vants, va afirmar que "Europa ja no té cap model per proposar, ni tan sols als seus joves". El diagnòstic del savi és demolidor.

Els *pubs* anglesos seguiran essent referent per als ciutadans de la Gran Bretanya. Europa prefereix potenciar els freds McDonald's americans que no pas fer reviure els *pubs* ambientats en música i en format de clubs de socis i d'amics. Quina llàstima que no s'hagi potenciat a Catalunya un *pub* que és a Londres i que porta com a nom "el *pub* del silenci". Data de la meitat del segle XIX, i les seves bases són que els socis i clients han de beure la seva consumició i restar tota l'estona en silenci. Expliquen que un client va entrar al local tot exclamant: "Senyors, s'ha acabat la guerra!" Com que la norma era el silenci sepulcral, el van acomiadar com a soci per haver parlat, malgrat que en les seves paraules duia la notícia més esperada.

Som europeus a efectes geogràfics i culturals –el desig hauria estat que els anglesos i els seus meravellosos *pubs* del silenci hi fossin inclosos–. Desig que les institucions no fallin i que al *pub* del silenci de Londres hi poguéssim cridar "Visca Europa!" Encara que ens expulsin...

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Exuberància i murmuri

Durant un temps, vaig ser una lectora tan fanàtica de George Steiner, que vaig arribar a comprar repetit algun dels seus llibres per donar-me el plaer de recordar la commoció en una edició nova, damunt un gramatge de paper diferent, en una altra llengua. Però després, poc després que hagués vingut a Girona convidat per la universitat, el vaig anar araconant, com si aquella presència se va entre nosaltres hagués estat en certa manera l'apoteosi de totes les lectures que li devia, de totes les lliçons rebudes, i la resta del temps que passés amb ell només serviria per prolongar una admiració, però no per reanimar la intensitat del primer cop. Els llibres no són ben bé com les persones que alguna vegada vas estimar, amb les quals, passats els anys, deixa d'unir-te cap emoció i, en certs casos, ni la nostàlgia. Són més a prop de l'amistat, que no atenua cap separació, per llarga que sigui, perquè la possessió (aquell "només tu per sempre" de l'amor) no forma part dels seus dons. Steiner, doncs, va quedar en un racó del prestatge com un vell amic amb

“A la mateixa època que llegia Steiner, va aparèixer el cànon de Bloom

qui saps que t'acabaràs reveient un dia o altre, i no et decebrà, com dos que "es troben als bancs dels parcs i ensuemen l'aire cercant-hi la flaire de la mort". Però llavors era difícil de superar el moment trasbalsador en què, atret per la magnificència de la Catedral de Girona, Steiner va descobrir, enmig de la pols del temps suspesa en un dels espais de recolliment més amples de la cristiandat, el sepulcre de la comtessa Ermessenda, el seu cos ja cent rematat per una insinuació de somriure a través del qual la pedra respira, per on emana un "secret de llum", un "comiat reticent". Molts de

nosaltres vam quedar captivats per aquella estàtua oblidada perquè ell va parar-hi atenció, una nit de pluja, i va posar-la al centre d'una concepció europea del temps, una "espècie de paper d'escata de la història no satisfeta" que deixa empremtes subtils, tot sovint tràgiques, damunt els objectes, el paisatge, el vent. Hi havia alguna cosa tan enlluernadora, en la manera de revelar-nos la nostra Ermessenda, que ja no sabem mirar-la si no és a través dels seus ulls, amb el senyal de la seva reflexió al front. Més o menys per la mateixa època que Steiner feia furor entre nosaltres, Harold Bloom publicava el polèmic *El cànon occidental*. Si més no, les recordo com dues coneixences gairebé simultànies. Bloom representava la tirania de l'academicisme culte, etnocèntric i dogmàtic, però brillant, d'una verboricitat exuberant. Era incapaç d'imaginar-me asseguda amb ell al banc de cap parc. Amb Steiner, no hauria pogut intimar-hi més, però des que va morir, fa una setmana, m'estic estona davant els seus llibres, esperant que omplin l'habitació de murmuri, per no envellir tan sola.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/x7fal8>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

De Deig a Torra

L'Església catalana va celebrar un concili el 1995 per actualitzar-se. Bisbes, capellans, religiosos i laics van debatre durant mig any el futur de la institució, l'adaptació a la societat moderna, i fins l'encaix i relació que havien de tenir amb la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). El desencadenant de l'engrescadora anàlisi va ser la proposta del bisbe Deig d'organitzar les vuit diòcesis en una conferència episcopal independent. Els intents d'obertura a la societat i de major autonomia eclesiàstica van ser laminats i diluïts pel Vaticà i la mateixa CEE. La lenta però invariable substitució dels bisbes catalanistes per altres de regionalistes i de tarannà conservador han acabat decebant molts catòlics, de forma que Catalunya ja esdevé una de les comunitats europees més secularitzades i on l'Església té menys prestigi, i això que n'havia acreditat força durant el segle XX.

“L'actual procés polític té paral·lelisme amb el concili de fa 25 anys, però no hauria d'acabar amb similar desencís

L'agosarada reforma conciliar guarda paral·lelismes amb el procés polític actual. La presa de posició de bona part de la societat catalana pel dret a decidir la relació amb l'Estat o la independència està sent reprimit judicialment i amb presó. Es dona ara per bo el diàleg que Sánchez enceta perquè almenys no

és violència policial, malgrat la proposta estatal a la taula de diàleg no va gaire més enllà del que hi havia molt abans de l'1-O. L'anhel de canvi reprimit a curt termini i la divisió entre l'independentisme no fan altra cosa que decebre. El mateix president de la Generalitat serà inhabilitat per ser ferm en la llibertat d'expressió en una pancarta.

A diferència de l'Església, la democràcia atorga als ciutadans la capacitat de votar i decidir. Correspon, doncs, als líders polítics trobar sentit i concreció al diàleg encetat amb l'Estat per evitar més desengany. La campanya cap a les eleccions hauria de servir per aclarir què significa el plantar cara a l'Estat si l'aparell judicial només ens persegueix, o quines renúncies implica l'independentisme pragmàtic, o de què serveix anar eixamplant el procés a entitats socials o econòmiques que n'estaven al marge fins ara, per exemple. Parlar clar estalviarà desencisos.

EDITORIAL

La segona part del judici farsa

Han fet falta només tres setmanes per constatar que el judici contra la cúpula del Departament d'Interior i el major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Trapero, per la seva participació en l'1-O no és més que la segona part del judici farsa que es va celebrar des del 12 de febrer de l'any passat, dimecres farà un any, contra els líders independentistes. Aquell judici al Tribunal Suprem no va ser res més que l'exemplificació de la venjança dels aparells de l'Estat contra els independentistes per l'èxit, des del punt de vista de l'organització i la participació, del referèndum de l'1-O, una venjança ordenada pel cap d'estat en el seu discurs del 3-O. Com va passar en els mesos que va durar el judici al Tribunal Suprem, en aquestes tres primeres setmanes ja hem sentit els fiscals convertir meres conjectures en proves o llançar diatribes de caràcter estrictament polític. Els atestats en què es basa l'acusació estan plens, com ja es va denunciar i evidenciar en el judici del Suprem, d'especulacions, incorreccions i deduccions estranyes. Aquesta mateixa setmana s'ha intentat fer servir de prova el cas d'una investigació de la Guàrdia Civil contra uns mossos de Lleida que, al parer de l'acusació, mostraria la connivència de la línia de comandament dels policies catalans. Aquesta investigació ha estat arxivada a Lleida per falta de proves.

Tot i això, la sensació que la sentència està escrita, com va passar amb la dels líders del procés, és ben present, vist el tarannà repressor en què s'ha instal·lat l'Estat. A més, la sentència del procés marca la línia a seguir en els pròxims judicis i en aquest cas assegura que els Mossos van muntar un dispositiu per simular que lluitaven contra la votació, posant la soga al coll dels acusats.

De reüll

Anna Puig

Un any després

Dimecres es compleix un any de l'inici del judici del procés i d'aquella imatge cruament impactant, amb tots els presos polítics asseguts al banc dels acusats, després de molts mesos sense veure'ls a causa del seu captiveri. Era l'inici d'un funció en què el guió no estava del tot escrit, però sí el seu final. D'aquelles setmanes de llargues sessions judicials en vam extreure dues conclusions principals: la primera, que la presó no havia debilitat ni una mica la fermesa i la dignitat dels presos polítics, i la segona, que el tribunal del Suprem

Ens anem acomodant en el "fem república", que no se sap què significa

frisava per passar al més ràpid possible aquell tràmit obligatori per poder imposar el càstig merescut. Un any després d'aquell 12 de febrer del 2019, han passat moltes coses i, alhora, ben poques que hagin canviat les expectatives per trobar una solució política al cas català. Expectatives que, ara

mateix, malgrat trobades presidencials i promeses de taules de diàleg i ves a saber quantes coses més, són minses, grises i poc esperançadores. Just com eren quan va començar el judici del procés. O potser pitjor, perquè ja portem un any més a les espatlles, ens anem allunyant de l'èpica de l'1-O i ens anem acomodant en el "fem república", que ningú sap realment el que significa ni cap a on ens dirigeix. I a l'horitzó, unes noves eleccions catalanes, que haurien de servir per fer foc nou i agafar empenya. Que l'esperança sigui la darrera cosa que es perdi.

Les cares de la notícia

ADVOCAT D'ORIOL JUNQUERAS

Andreu van den Eynde Insistència

L'advocat d'Oriol Junqueras i d'altres presos d'ERC fa balanç d'un any de l'inici del judici al Suprem, que marca jurisprudència i el tarannà dels que s'estan fent contra l'1-O aquest 2020. Advocats com Melero, Pina o Salellas avisen que allà s'hi van començar a laminar drets.

PRESERVADORA DE L'OBRA DE JAUME PERICH

Raquel Perich Promoure un llegat

Raquel Perich, filla de l'humorista Jaume Perich, ha estat la persona que ha liderat la preservació del llegat del seu pare. Aquest any serà ric en actes relacionats amb Perich, com ara l'exposició que li dedicarà el Born Centre Cultural, amb el comissariat del també humorista gràfic Kap.

RECTORA DE LA UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

María José Figueras Clam sostingut

Els rectors i rectores de les universitats públiques fa anys que clamen per un millor finançament. Adverteixen, des de l'Associació d'Universitats Públiques, que l'excel·lència en l'ensenyament superior s'està posant en perill ja fa massa anys, i creuen que el nou pressupost no ho arregla.

Tal dia com avui fa...

1 any En contra
Pedro Sánchez nega la voluntat d'independència. Sosté que la societat ha dit que no vol marxar i rebutja l'autodeterminació.

10 anys Hepatitis C
Salut investiga les causes del contagi d'uns pacients en un servei de diàlisi aliè, instal·lat a l'edifici del Santa Tecla Llevant de Tarragona.

20 anys Crisi a El Ejido
Prop de 700 magribins de la zona d'El Ejido es reuneixen i asseguren que no es dissoldran fins a aconseguir drets com ara l'accés a un habitatge digne.

Full de ruta

Jaume Vidal

Paula Bonet i Conrad Roset

Dues de les columnes que aguanten l'evolució cultural són la capacitat de l'Estat de donar suport a la creació, i la capacitat dels artistes i intel·lectuals de generar nous models culturals, d'expandir la cultura, de relacionar-la i encabir-la en nous espais. La setmana passada a Barcelona vaig assistir a dos actes de dos creadors que s'ajusten a la idea d'obrir camins: l'il·lustrador Conrad Roset va presentar el llibre *Gris* (Norma), en què en un volum de gran format es presenten els dibuixos previs del videojoc que, des de la productora Nomada Studio, que va crear Roset amb Adrián Cuevas i Roger Mendoza, intenta donar poètica a un àmbit que majoritàriament es mou per quants contrincants líquides. Al seu torn, la Sala Villarroel va acollir l'espectacle *Quema la memoria*, en què la il·lustradora Paula Bonet feia els seus dibuixos en directe que es visualitzaven en una pantalla mentre Ramon Rodríguez (The New Raemon) interpretava

El fonament de l'evolució cultural és la capacitat de l'Estat de donar suport a la creació i la capacitat dels artistes de generar nous models per expandir la cultura

una selecció de temes seus. Totes les convencions trencades amb un recital en què el dibuix en directe no era un recurs escenogràfic sinó una part de l'actuació, amb una Bonet que pel posat a la taula més semblava una teclista en un concert de la millor època *techno*, que una dibuixant amb l'espatlla corba i amb els ulls clavats en el paper. Els dos il·lustradors tenen en comú que no van voler seguir el camí còmode. Van protagonitzar una revolució en el llibre d'il·lustració per a joves i adults, amb un estil en què podríem trobar força coincidències i que ha trobat molts de seguidors perquè unia qualitat i comercialitat. Roset va decidir-se per arriscar en un camí poc transitat dins del videojoc, el videojoc d'autor, i Bonet, amb llibres que es dirigien a públics menys massius com el que va dedicar a Truffaut o *Roedores*, en què s'enfrontava amb el tema dels avortaments no desitjats que ella va patir. I ara pujant dalt d'un escenari en un espectacle que repetirà a la Villarroel avui i els dos propers dilluns.

Tribuna

Xavier Garcia. Periodista

La mar, el delta, l'Ebre

La Trinitat Ecològica que formen el mar, el delta i l'Ebre es va desbocar —amb més fúria que altres vegades— en aquella Setmana Tràgica del 20 al 23 de gener pel temporal de llevant del *Glòria*. Tota la costa mediterrània va quedar afectada per una destrucció ambiental, econòmica, humana i d'infraestructures que serà alta en temps i costos.

GAIREBÉ TOTHOM hi ha dit la seva —experts i neòfits damnificats, polítics i governs, etc.— i no cal repetir el que ja es coneix. Tracto de dir que la combinació dels efectes climàtics globals —sobre els quals potser no s'ha insistit prou— amb l'estat de les nostres infraestructures i poblacions concentrades al litoral han fet encara més greus les conseqüències de la catàstrofe, que és general, potser no del tot irreversible, però que hauria d'obligar a preguntar-nos sobre el país real que hem anat “construint” en els darrers 50 o 60 anys, en temps de dictadura i en democràcia, i que ara, culminades moltes aberracions, i coincidint amb les devastacions ecològiques mundials, ens està passant factura, i de quina manera!

ÉS ENORME LA PROBLEMÀTICA a la qual ens enfrontem: uns, els més radicals, diuen que “no hi ha res a fer”, que el “canvi a pitjor” està garantit, que “hem fet tard” en definitiva; d'altres (els possibilistes per força, governs i tècnics, arrossegats pel vendaval destructor) es veuran obligats a posar pedaços per contenir el problema sense posar en qüestió ni el model de producció i de consum, ni l'ordenament territorial de les infraestructures, i d'altres, encara (sobretot els grans grups energètics), miraran d'aprofitar-se —que ja ho fan— de la crisi (real o provocada) de les energies fòssils per anar cap a les renovables, tenint en compte que als taurons de l'energia (com els fons voltors de les immobiliàries) no els importa gens el bé comú econòmic i ambiental, sinó destruir —extreure— per incrementar beneficis, acaparar mercats i dominar tota la demanda social, ja provocada pel màrqueting cultural i publicitari. Entremig d'aquestes franges de poder, sobretot de les dues últimes, hi ha, atrapats com en un sandvitx, el que anomenem la “gent corrent”, els “consumidors”, els “usuaris”, els que paguen com poden aquest festí de do-

mini, els que sofreixen tanta destrucció programada (en una barreja d'interessos, ignorància i mala fe) i els que, desorientats per la volguda confusió dominant, resisteixen com poden les envestides del nou esclavatge tecnològic del segle XXI.

AQUEST, EM SEMBLA, és l'estat de desolació popular que s'ha manifestat arran d'aquesta nova destrossa ecològica (que és alhora econòmica i humana): en el nostre cas, del delta de l'Ebre a l'Alt Empordà. A partir d'aquí, podem enumerar els efectes i defectes concrets que ja s'han anat denunciant, per part de grups científics i ecologistes i que no han estat assumits amb la urgència que hauria calgut. Ara tot són corredisses. Ni partits ni governs, ni sindicats industrials ni associacions professionals (sobretot enginyers i economistes) no han donat, en general, respostes adequades a les denúncies i alternatives que han plantejat —des dels anys setanta— els grups de defensa ecològica, els antinuclears, els sindicats pagesos, els científics universitaris i tots aquells que, per damunt les consignes abstractes, van fer propostes concretes.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Messi i el Barça

■ Carta oberta al president del Barcelona:

Com a soci del FC Barcelona amb el número 39.067, em dirigeixo a vostè per manifestar el meu desacord amb la forma com s'està dirigint el club, sobretot per l'autoritat i el poder que s'ha donat al jugador Lionel Messi. Informació donada pels mitjans de comunicació catalans. Sembla que aquest senyor dona el vistiplau sobre quin entrenador es fitxa o es destitueix i quins jugadors es contracten.

El senyor Messi, sense cap mena de dubte, és un jugador molt important, el millor jugador de la història del club, però com tota persona, i més en un esportista d'elit, l'etapa de la jubilació arriba cap als 35 o 36 anys. Per tant, si aquest senyor encara es creu que és imprescindible, s'equivoca.

Els anys no perdonen. Sento dir que aquest senyor ens ha donat molt; en discrepo: no ens ha donat res. El senyor Messi ha cobrat d'acord amb el contracte que té firmat.

Jo vull un Barça, amb una plantilla d'uns vint jugadors, i que com a mínim deu d'aquests jugadors tinguin una puntuació de 9 sobre 10, com té el Liverpool. D'aquesta manera tindrem un equip equilibrat i no dependrem com ara d'un jugador.

Jo tinc una edat. He patit la retirada d'en Kubala; ara ens hem de preparar per a la retirada d'en Messi, i crec que serà més traumàtica que la d'en Kubala. El jovent d'ara no està acostumat a perdre, només ha vist guanyar.

Per acabar vull recordar els cursos que fèiem a l'empresa on treballava. En un d'aquests cursos es parlava

de què calia fer amb la persona imprescindible d'una empresa. Conclusió: se l'ha d'acomiar.

JOAN BOSCH FONTANALS
Agullana (Alt Empordà)

Sánchez

■ Voldria donar un toc d'atenció a tots aquells ciutadans que estiguin interessats per la política, independentment de la seva ideologia. Dies enrere, a les notícies de TV3 ens van passar un reportatge de com la policia nacional apallissava agricultors andalusos que es manifestaven demanant un augment de preus dels seus productes.

Amb la ràbia que pegaven semblaven els policies de l'època franquista; tenen la mateixa fesomia que els *grisos* de l'època, com els que es van veure a Catalunya pel tema del preu del bitllet del tramvia a Barcelona i les escenes lamentables el dia del

referèndum. El president Sánchez va donar suport a l'aplicació de l'article 155; aquí aquest senyor va perdre el seu socialisme, no va permetre l'aplicació d'una de les idees bàsiques del socialisme: la igualtat d'oportunitats. ERC, que ha pactat amb el PSOE perquè el senyor Pedro Sánchez pugui ser el president del govern espanyol, que no es faci tantes il·lusions, ja que en l'època del tripartit els socialistes al Parlament català votaven una cosa i al Congrés, a Madrid, en votaven una altra totalment diferent.

Si la policia d'un govern socialista es comporta com una policia feixista, vigileu que més endavant de la legislatura espanyola no hi hagin més sorpreses inesperades. El senyor Sánchez vol ser al govern sigui com sigui i prou.

MIQUEL ROCA I NIUBÓ
Premià de Mar (Maresme)

La frase del dia

“La justícia s'utilitza com a instrument d'opressió en un estat que genera informació pervertida”

Elpidio Silva, ESCRIPTOR I EXMAGISTRAT

Tribuna

Carles Castellanos i Llorenç. Professor de la UAB i membre de Poble Lliure

Un fals cicle tancat en fals

Haig de dir que em sorprèn la magnificació que s'ha fet del pacte que ha portat a l'entronització d'un govern espanyol aguantat per un fil. N'he parlat en un article circumstancial de títol ben explícit: “La investidura del PSOE, una operació d'estat”. El que sorprèn és que ara es faci referència a aquesta operació amb la denominació petulant de “fi de cicle”. Alguns polítics i periodistes, partint de l'observació d'iniciatives de mobilització popular dels darrers temps (com el 15-M i la lluita independentista), s'han afanyat a generalitzar d'una manera exagerada aquesta expressió per a referir-se a una investidura que volen veure com el final d'un conflicte polític.

CREC QUE DESCRUIRE aquesta situació com un “fi de cicle” és un error important d'anàlisi causat pel fet d'enfocar la conjuntura des d'una òptica espanyola perquè, si bé és cert que la mobilització del 15-M es pot considerar, en bona part, absorbida pel fenomen Podemos, no es pot dir que la mobilització independentista dels darrers quinze anys es pugui considerar amortitzada per una abstenció d'un partit emboirat en el moment de la darrera investidura dins el Regne d'Espanya. En pura anàlisi sociopolítica, els cicles polítics es tanquen quan el potencial desenvolupat en una conjuntura determinada es veu canalitzat cap a una desmobilització definitiva.

I, CONTRÀRIAMENT, la vitalitat de la confrontació independentista s'està fent evident: amb el suport creixent al Consell per la República (que s'expressa per l'acte de masses que tindrà lloc pròximament a Perpinyà i per la creació de centenars de consells locals arreu del país), els revessos patits per les barrabassades de la justícia espanyola, el creixement del sindicalisme independentista. I, en general, pel creixement de les opcions de tendència rupturista, tant de l'expressada d'una mane-

ra més nítida (CUP), com de la que ho manifesta amb un tarannà més dubitatiu (JxC).

LA CONFRONTACIÓ de l'independentisme amb l'Estat espanyol no ha fet altra cosa, en aquest cas, que traduir-se momentàniament, a escala espanyola, en un moment d'equilibri precari i tancat en fals. Els elements principals de la confrontació (escanyament econòmic i social, hostilitat contra Catalunya, abús dels aparells del poder, és a dir “ocupació”) persisteixen. De manera que el moviment independentista en el seu conjunt no fa l'efecte que, malgrat el que diguin els sectors autonomistes, hagi acceptat aquest quadre tan poc afalagador.

EN UN MOMENT EN QUÈ el moviment independentista català ha aconseguit posar al descobert el veritable caràcter dels diferents tentacles del poder del règim monàrquic espanyol, no deixa de sobtar que alguns s'esforcin a posar fi a la seva capacitat de mobilitzar i de fer créixer les contradiccions d'un poder que s'aguanta da-

“Només amb la República independent tancarem en ferm un marc polític, sorgit de la infàmia franquista, que alguns voldrien perllongar eternament”

munt un bipartidisme pervers (ara sostingut damunt el binomi fonamental Vox-PSOE). La vella tàctica del policia dolent i el policia bo. O del cop de garrot i la pastanaga, amb la diferència que en aquest cas no hi ha res de bo; i ni tan sols pastanaga. Només paraules buides i fum, sota el nom d'un diàleg ontològicament inviable.

LA REPÚBLICA CATALANA independent continua essent un objectiu a assolir i el dret d'autodeterminació i la llibertat de les persones preses, exiliades i encausades, sense excepció, reivindicacions importants en el camí cap a aquest objectiu. Rebutjar l'ocupació, combatre l'abús dels monopolis del règim, fer front a les amenaces i avançar –per mitjà dels consells de la República i altres instruments organitzatius, arreu del territori– en el torcebraç de legitimitats que té lloc en totes les confrontacions independentistes, és el camí que ens ha de portar al nostre objectiu.

CAL QUE L'OCUPANT percebi la força creixent de la resistència col·lectiva. El moviment popular català en el seu conjunt, a la recerca d'un entorn polític on es pugui viure, no té cap més altra opció viable que, tot insistint en les reivindicacions socials, aprofundir en la confrontació nacional. Erosionant el poder del règim monàrquic espanyol i ofegant-lo en les seves grans contradiccions; com ho han mostrat, recentment, els partits independentistes gallecs, bascos i catalans rebutjant conjuntament i de manera explícita la institució de la monarquia espanyola, tan estretament vinculada al franquisme.

PER MITJÀ DE LA REPÚBLICA catalana independent nascuda de la mobilització, posarem fi a una situació inestable i perillosa, que és la que avui existeix, per a nosaltres, en l'àmbit polític espanyol. Només d'aquesta manera tancarem en ferm un marc polític, sorgit de la infàmia franquista, que alguns interessos inconfessables voldrien perllongar eternament.

De set en set

Anna Carreras

Mel

Mem, quan un concert apaivaga sa mala gaita i, per art de màgia, t'empeny a deixar els maldecaps a la porta de la

sala –per la part de fora–, et sents com en un iglú, emparat de les conflagracions de l'entorn. Dins s'illa compartida i ben sedimentada, hi ha músics que es vesteixen de far i et regalen el seu projecte creatiu amb la il·lusió d'un infant quan salta d'un trampolí. Si sumeu al concepte d'iglú la idea d'illa, espetegareu –i sa topada serà espectacular, paraula d'honor– a Isla Iglú, una banda mallorquina que gaudeix mentre penca fort i creix en progressió

Si sumeu al concepte d'iglú la idea d'illa, espetegareu a Isla Iglú, una banda mallorquina

geomètrica. Els reptes s'inventen per assolir-los. Després de títols com *Otra vez*, *Insomnio*, *Viaje astral* (que t'ajudarà a conèixer les mil veritats de la crua realitat), *Mirada helada* o *Eterno* del seu primer disc, *Pefecta pieza*, un *big bang* que juga amb l'*indie*, el *rock*, el *brit-pop* i l'electrònica, ara els àngels de Charly ens agiten el cos i ens sotreguen el cap amb *Me divierto*. Esclatants, salvatges, ultrapreparats i de bon veure, Isla Iglú són, encara, humanistes sense aires de grandesa. Se sap que la insularitat obliga a treballar molt si vols posar el teu nom al mapa. Charly i companyia sumen *singles*, flueixen amb ofici i ofereixen uns directes que van més enllà d'una actuació convencional. Entrar a l'iglú és obrir la porta de casa. Pegueu un capficó a pèl. Engateu-vos de bon rotllo. Us despertareu del malson quotidià, no anireu com mal follats per la vida i sereu més savis.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Les qüestions a debat amb el govern de l'Estat

Aragonès recorda que ERC cita Sánchez i els guanys del diàleg se socialitzen

Rectora de la URV i presidenta de l'ACUP

María J. Figueras: "El pressupost no aporta el finançament necessari a les universitats"

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El judici contra els drets

ANIVERSARI El Tribunal Suprem no es desempallega de la crítica un any després de l'inici de la vista contra els independentistes catalans **RESPOSTES** Les defenses dels nou presos polítics ja preparen els recursos al Constitucional i exposen errors de la sentència i els seus efectes "perversos"

Mayte Piulachs
BARCELONA

Dimecres es compleix just un any de l'inici del judici als independentistes catalans al Tribunal Suprem, a Madrid. Va ser un judici històric. En quatre mesos de retransmissions en directe, el llenguatge jurídic i penal va entrar a tots els racons, però va canviar el pensament de pocs. L'única evidència, que va haver d'admetre el mateix tribunal sentenciador, és que la tardor del 2017 a Catalunya no hi va haver cap rebel·lió ni cap acció violenta desbocada.

La condemna per sedició i amb elevadíssimes penes de presó (de 9 a 13 anys) als dos líders socials i als set excàrrecs polítics ha provocat la crítica oberta de juristes i profans. Quatre dels dotze advocats que van participar en aquelles intenses sessions comparteixen reflexions sobre el judici i les conseqüències "perverses" d'aquesta màxima expressió de la judicialització de la política.

El tribunal, format per set magistrats de la sala penal del Suprem i presidit pel jutge Manuel Marchena, va innovar en el procediment processal i va canviar normes, com el fet de no poder confrontar vídeos amb la declaració de testimonis per esclarir-ne la versemblança i haver d'acotar l'interrogatori als temes que aborda la part que l'ha proposat. Es va plantejar per raons d'eficiència, però els advocats ho veuen com una retallada dels drets de defensa.

El judici

■ Llegida i desbrossada la sentència condemnatòria i els seus efectes, canviaria l'estratègia de defensa? "Gens", és la resposta de la majoria de penalistes. Andreu van den Eynde, advocat del líder d'ERC, Oriol Junqueras, i de l'exconseller republicà Ràtil Romeva, confessa que no hauria fet cap pregunta als més de 300 agents de la policia espanyola i de la Guàrdia Civil que els fiscals van fer desfilar pel saló de plens, i

als quals, en vista de la seva subjectivitat i exageració –amb les famoses "mirades d'odi" i "muralles humanes"–, el tribunal no dedica ni una ratlla en la resolució. I si bé la majoria haurien disfrutat amb una trobada cara a cara de l'exvicepresident Junqueras i el fiscal Javier Zaragoza, Van den Eynde sosté que declarar a les acusacions "és sempre una trampa", mentre que amb una declaració al seu advocat es plantegen els temes que es volen posar a debat.

Xavier Melero, advocat de l'exconseller d'Interior Quim Forn (JxCat), tampoc canviaria l'estratègia de defensa, i en la vista només modificaria l'interrogatori a un testimoni rocós: el coronel de la Guàrdia Civil i coordinador policial de l'1-O, Diego Pérez de los Cobos, al qual només "faria dues preguntes: "La magistrada Armas va renyar el major Trape-ro?", que seria una resposta negativa, i "Té enemistat manifesta amb el major?". En la recent declara-

ció en el judici contra l'ex cúpula dels Mossos, a l'Audiència Nacional, De los Cobos traspuava rancor.

Benet Salellas, de l'equip de defensa del president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, fa una valoració "molt positiva" del judici: "Hi van sortir els temes que volíem que hi sortissin, com és el dret a l'autodeterminació i els drets fonamentals i de desobediència civil, sobre el qual es va teoritzar. La nostra actitud, que ha transmès Cuixart, és que el judici no ha estat cap derrota; la partida està molt oberta en la via judicial." L'espina clavada de Salellas és que Marchena limités els informes a una hora per acusat, fet que va provocar que l'advocat gironí no hi participés i ho fes la seva companya Marina Roig.

"A ningú li agrada que el renyin, però vaig protestar pel que havia de protestar. Em puc haver equivo-

cat en algunes coses, però ningú m'ha condicionat. Els insults que he rebut a les xarxes socials de l'Espanya més profunda, i de Vox, em demostraven cada dia que feia la feina que tocava", confessa el penalista Jordi Pina, advocat dels exconsellers de JxCat Jordi Turull i Josep Rull i de l'exlíder de l'ANC Jordi Sánchez, als quals continua anant a visitar cada dimarts a la tarda a la presó de Lledoners. "Són els meus amics", assegura.

Suprem trilingüe

■ La sentència del Suprem no va agradar ni a la majoria de catalans, per la duresa de les penes, ni a espanyolistes que desitgen un infern per als independentistes. Des del punt de vista tècnic, es critica un relat dels fets esquifit i una argumentació defensiva, amb els ulls posats en els tribunals europeus. Ara, en la resposta als re-

ursos de nul·litat de la sentència plantejats per les defenses, el magistrat Manuel Marchena, que n'és el ponent, fins i tot s'hi expressa de manera trilingüe, quan defineix el significat d'una crida al *levantamiento* en comparar-la amb el *soulèvement*, en versió francesa, i amb l'*uprising*, en l'anglesa, i les interpretacions que es donen en aquests països.

Per contra, ses senyories en el judici van descartar posar-se uns auriculars perquè les sessions fossin en català de manera simultània. Un altre dret vulnerat.

Sedició modulada

■ En aquesta resposta a les al·legacions perquè el Suprem declari nul·la la seva sentència, tot i ser un pas obligat per poder demanar empara al Tribunal Constitucional, els advocats han vist com l'alt tribunal ha modulad les seves

L'APUNT

Molta feina a fer dins de casa

Virtudes Pérez

El Centre d'Estudis d'Opinió ha presentat els resultats d'una enquesta sobre qüestions de gènere que ofereix una radiografia com a mínim desconcertant. En un moment en què el discurs feminista guanya pes a la societat, els comportaments d'homes i dones a la llar estan lluny d'encaminar-se cap a la igualtat. El 66% de les dones continuen fent-se càrrec dels àpats, el 75%

posen la rentadora i el 60,7% assumeixen en solitari la neteja. I això no és tot. També hi ha discrepàncies en la percepció de les tasques domèstiques. Així, el 12% dels homes diuen que ells fan la bugada, però quan es pregunta a les dones, aquestes redueixen el percentatge a un 4%. La lliçó és clara. Més enllà dels discursos, hi ha encara molta a fer dins de casa.

Advocats dels independentistes catalans, en una sessió del judici al Tribunal Suprem, l'any passat ■ EFE

tic de dret". I hi afegeix, en la resposta plantejada per la defensa de l'exconseller Forn: "Qualsevol lectura hi sabrà trobar la irreduïble diversitat entre la sedició i el mer desordre de tumults episòdics obstaculitzats d'una ordre judicial o administrativa concreta, com ara una més o menys dimensionada concurrència d'individus per obstaculitzar, o fins i tot impedir, el desnonament d'un particular."

En el cas dels Jordis, Marchena sosté que "no són condemnats per haver convocat un referèndum il·legal ni per haver exercit el seu dret de reunió, sinó perquè la seva actuació va desbordar els principis constitucionals". I pel que fa a l'1-O, admet que "es tractaria d'una conducta de màxima gravetat contra l'ordre públic, però també contra l'ordre constitucional".

L'autoria

■ Per l'advocat Xavier Melero, on rellisca el Tribunal Suprem és en la definició del judici d'autoria. Exposa que no es pot definir l'exconseller d'Interior i la resta de condemnats com a inductors o autors de la sedició si abans no ha definit o s'ha castigat els sediciosos. Un hàndicap que l'alt tribunal espanyol resol tot dient que els dos milions de ciutadans que van participar en la votació de l'1-O van cometre "un error exonerant", quan els seus governants els van fer creure que votaven per crear una república catalana.

Melero, com Pina, considera un absurd l'empresonament d'uns consellers de JxCat que van fer el mateix que els companys amb qui compartien govern i que han estat exonerats del delictes de sedició, com són els consellers Carles Mundó, Meritxell Borràs i Santi Vila. "Al final, la diferència són només les piulades que va fer Forn", critica el lletrat. Davant aquesta confusió, Melero sosté que el Suprem els hauria d'haver absolt o, a tot estí-

tigar aquestes concentracions ciutadanes per a la sedició. D'aquest delictes, el jutge Marchena en fa uns aclariments per diferenciar-lo de les accions de la PAH que Salellas qualifica de "perversos", ja que acaba dient que el que va passar a Catalunya la tardor del 2017 "va ser una petita rebel·lió", i això no existeix en el Codi Penal.

Jordi Pina també hi veu aquest canvi en la definició de la presumpta sedició catalana. "El tribunal introdueix ara elements que afectarien la Constitució dins l'afectació de l'ordre públic, i això no pot ser. No es pot canviar el bé protegit del delictes: en la rebel·lió, és l'ordre constitucional; en la sedició, l'ordre públic", raona.

En concret, l'alt tribunal espanyol precisa que la sedició es dona quan "el tumult, efectivament, posa en qüestió el funcionament de l'estat democrà-

Les frases

“En aquesta causa general arriben per primer cop al Suprem dos torpedes: els drets polítics i la immunitat parlamentària. Ho havíem treballat i plantejat ja el 2016 amb la querrela a la presidenta Forcadell”

Andreu van den Eynde
ADVOCAT DE JUNQUERAS I ROMEVA

“El Suprem els hauria d'haver absolt, ja que no hi ha cap delictes que encaixi amb els fets. Com a molt, podria ser una incitació a desordres públics, delictes introduït el 2015 [...]. El tribunal no resol bé l'autoria”

Xavier Melero
ADVOCAT DE JOAQUIM FORN

“Hi ha dos tipus de justícia a Espanya: la respectable de jutges i fiscals imparcials, i la del procés català, en què tot es distorsiona. Al despatx, vam haver d'atendre joves a la presó per les protestes de l'octubre. Mai vist”

Jordi Pina
ADVOCAT DE SÀNCHEZ, RULL I TURULL

“El judici no ha estat cap derrota i la partida està molt oberta. Ha estat un judici i una sentència d'estat. [...] Mentre la fiscalia i els cossos policials estiguin descontrolats, continuarem tenint judicis polítics”

Benet Salellas
ADVOCAT DE JORDI CUIXART

explicacions, sobretot per aclarir el delictes de sedició aplicat, sobre el qual totes les defenses consideren que en la sentència ho ha fet de manera expansiva.

Alguns juristes també han vist el perill que ara s'acusi de sedició qualsevol protesta de la PAH en un desnonament, cosa que l'alt tribunal, ara, descarta.

“El Suprem està fent un esforç per homologar-se als tribunals internacionals”, manifesta Benet Salellas sobre el darrer escrit de Marchena, del qual as-

segura que tot el tribunal “sap que està en fals pel que fa a la interpretació i la limitació del dret de reunió i manifestació”, i en què acusa els Jordis d'ins-

Continua a la pàgina següent

VOL VIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT

Ve de la pàgina anterior

rar, condemnar-los per incitació als desordres públics, un delictes inclòs en la reforma del 2015 que castiga els disturbis amb penes de fins a tres anys de presó, ampliables fins als sis anys de presó si hi ha violència o en manifestacions nombroses. Per Pina, els acusats “no van induir a res que fos delictes, i això no està tipificat en el Codi Penal”.

El tast d'Europa

■ Pocs penalistes coneixen el veritable funcionament del Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH), situat a Estrasburg, i del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE), a Luxemburg. L'advocat dels excarrecs d'ERC, conscient que tard o d'hora hi havien d'arribar, s'hi va capbussar per conèixer-ne els secrets. Andreu van den Eynde, amb discreció, ha format un equip competent, en el qual hi ha l'advocada Roxana Staniloaie, que, a més de buscar jurisprudència, va analitzar el llenguatge del tribunal europeu. I en la seva intervenció per defensar la immunitat de l'europarlamentari Junqueras, Van den Eynde va fer servir en els seus al·legats frases curtes i gens alambinades —a diferència del que encara se sent pronunciar als tribunals espanyols—, així com idees clares i entenedores. És una concepció moderna de la justícia per acotar el tema a discutir i per facilitar la traducció simultània de les intervencions. Fins i tot seure a primera fila va ser una estratègia.

Vista l'estirada d'orelles del TJUE amb la doctrina Junqueras i el reconeixement de la seva immunitat, ara hi ha força crítics amb Marchena per la seva excessiva confiança en la pregunta al tribunal europeu, tot i que la va acotar molt. Van den Eynde recorda que havia demanat aquesta pregunta prejudicial fins a cinc cops en el cas de Junqueras i dos al TSJC en el cas de l'expresidenta Carme Forcadell, fins que al final va ser admesa. I és que, per al penalista, a més de la vulneració de drets civils fonamentals, “en el judici van aparèixer dos torpedes: els drets polítics i la immunitat parlamentària”. I recorda que ja l'havia treba-

Els set magistrats del Tribunal Suprem i, d'esquena, els independentistes catalans jutjats i condemnats ■ EFE

llat i exposat el 2016 amb la primera querrela contra Forcadell. Van den Eynde defineix la sentència del TJUE com “una victòria tècnica històrica”, i tot i que lamenta que Junqueras encara estigui a la presó, creu que el recorregut judicial no està esgotat.

Obstrucció del TC

■ Ahir l'agència Europa Press va difondre que magistrats del Tribunal Constitucional (TC) haurien admès que van aplicar una estratègia en què acceptaven a tràmit tots els recursos dels presos polítics per evitar així que arribessin més aviat als tribunals europeus, realitat que advocats com Jordi Pina ja havien denunciat adduint que el TC guardava els seus recursos en un calaix i que va motivar la vaga de fam d'alguns dels presos polítics abans del judici.

Tot i aquesta estratègia, la unanimitat del TC s'ha esquarterat ara amb les resolucions, tot i que tardanes, sobre si calia o no donar permís per sortir del penal a Jordi Sánchez i Oriol Junqueras perquè anessin al Parlament, que es desestimen, malgrat que tres magistrats discrepen i consideren que s'han vulnerat els seus drets polítics. Els argu-

Propers judicis

23.04.20

El TSJC jutjarà els cinc exmembres de la mesa del Parlament i l'exdiputada de la CUP Mireia Boya.

27.04.20

El jutjat penal 11 de Barcelona farà el judici als cinc síndics electorals de l'1-O, acusats d'usurpació de funcions.

La secretària judicial del 13, avui

La secretària judicial del jutjat d'instrucció 13 de Barcelona, que en el judici al Suprem va declarar que havia passat por durant els escorcolls a la seu d'Economia el 20 de setembre del 2017 i que va haver de sortir pel teatre del costat, declararà avui en el judici contra l'anterior cúpula dels Mossos d'Esquadra, a l'Audiència Nacional. La lletrada de l'administració de Justícia, que al Suprem va ser interrogada amb la protecció de la seva imatge, aquest cop també estarà protegida, però ho farà per videoconferència. En aquesta quarta setma-

na del judici, també declararan altres testimonis que van desfilat per l'alt tribunal espanyol, com els agents de la Guàrdia Civil que el 20-S, a la recerca d'urnes i material per escapar el referèndum, van detenir una vintena de càrrecs, com ara l'ex-secretari general de Vicepresidència i Economia Josep Maria Jové, actual diputat d'ERC.

L'Audiència Nacional ha programat tres setmanes més de judici, tot i que es podrien escurçar les sessions perquè la defensa del major Traperó ha renunciat a la majoria de polítics.

ments d'aquests tres vots discrepans són cabdals i ben segur que seran aprofitats per les defenses en els seus escrits quan puguin anar al TEDH.

Ara, tots els advocats que defensen els nou pre-

per anar al TEDH. Tenen fins a mitjan març per presentar-lo.

En aquest sentit, Benet Salellas admet obertament que el TC “actualment és un dels tribunals més polititzats”, però que l'argumentació de vulneració de drets fonamentals de Cuixart per part del Suprem, que està ultimant, “és sòlida”, ja que considera que “ha estat un judici i una sentència d'estat” i té força expectatives posades en el tribunal d'Estrasburg, “perquè aquesta mirada política no hi serà”. Salellas recorda que els organismes internacionals “van en aquesta mateixa direcció”, i han demanat la llibertat dels presos polítics.

Criminalitzats

■ Després del Suprem continuarà la judicialització de la política? Per Benet Salellas, “encara hi ha uns actors descontrolats: la fiscalia i certs cossos policials, i fins que la política no ho canviï, hi continuarà havent judicis polítics”.

El penalista Xavier Meleró considera que el gran error és fer lleis per a casos *ad hoc*: “Les reformes queden allà i després s'apliquen per a altres supòsits.” L'exemple més recent és el cas del president

Quim Torra, a qui la JEC ha aplicat un nou article per retirar càrrecs en cas de sentència d'inhabilitació no ferma que va ser pensat per a condemnats per terrorisme. L'advocat Jordi Pina és del parer que hi ha dues justícies a l'Estat espanyol: “La respectable i honorable que fan jutges i fiscals que actuen amb imparcialitat, i la que té a veure amb el procés català, en què hi ha elements que ho distorsionen tot. La unitat d'Espanya està per sobre dels drets dels ciutadans.” Pina explica com al seu despatx van haver d'atendre “nanos enviats a presó preventiva” per les protestes postsentència, un fet “mai vist”, sosté.

Els esgotadors quatre mesos de judici a Madrid han deixat pas, un any després, a “una relativa normalitat” per als advocats, que, amb més temps i comoditat, poden reprendre l'atenció a altres clients, que mai havien deixat del tot. A més, la causa contra els presos polítics no està tancada, encara. I, tot i saber que sempre juguen fora de casa, els advocats dels presos polítics no renuncien a batallar jurídicament cada partit. “Som la gota malaia”, clou, sorneguer, Pina. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Aragonès relativitza la necessitat d'un mediador

■ El vicepresident alerta que la figura de l'intermediari que exigirà Torra no pot ser un obstacle per al diàleg ■ Iceta reivindica la taula de negociació i sosté que "no és bo" que Junqueras estigui a la presó

Emili Bella
BARCELONA

L'endemà que el president de la Generalitat, Quim Torra, anunciés que exigirà a Pedro Sánchez la inclusió d'un mediador en la primera reunió de la mesa de diàleg, aquest febrer, el vicepresident i candidat *in pectore* d'ERC, Pere Aragonès, va relativitzar que sigui imprescindible: "Si hi ha un tercer independent que pugui ajudar, millor; si no és possible, hem d'aprofitar l'oportunitat igualment. El que importa és el contingut del que es debati."

El partit d'Oriol Junqueras no vol que la discussió amb el govern espanyol per la presència d'un intermediari faci embarcar l'inici de les negociacions pactades entre republicans i socialistes a canvi de permetre la investidura del líder del PSOE. El vicepresident, que acompanyarà Torra a la mesa, va minimitzar les divergències entre Junts per Catalunya i ERC en relació amb el mediador, que va qualificar de "detalls" i "petites diferències": "El que és important és el que posarem sobre la taula: autodeterminació i amnistia; fem-nos forts en els consensos, que és el que ens fa avançar. Si anem

El vicepresident Aragonès, durant la seva intervenció en la cloenda del tretzè congrés d'Unió de Pagesos a Falset ■ ACN

mirant les petites diferències que pot haver-hi, no avançarem."

Torra va remarcar que es deu a l'aprovació, la setmana passada en seu parlamentària, d'una moció que reclama "mediació internacional", a la qual ERC va donar suport. Es manté la incògnita sobre què farà Torra en cas que Sánchez rebutgi tal intermediari. El desembre del 2018 el president espanyol va aixecar de la taula de Pedralbes per aquest

Les frases

“ERC ha aconseguit que el govern de l'Estat hagi de seure a negociar. El cost polític ja l'assumim, perquè els beneficis són bons per a tot Catalunya”

motiu. "A ERC som conscients que hem assolit en solitari el desgast de forçar l'Estat a seure en una mesa de negociació. Però els

“Si hi ha un mediador, millor; si no és possible, hem d'aprofitar l'oportunitat igualment”

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT DEL GOVERN

beneficis que hi sigui l'Estat son per al conjunt del país", va defensar Aragonès en el marc de la cloenda a Falset del tretzè con-

grés nacional d'Unió de Pagesos.

Des de la presó de Lledoners, Raül Romeva va aplaudir l'oportunitat que suposa la taula de diàleg, que veu com un "pas necessari, però no suficient". En una entrevista a l'ACN, l'exconseller d'Afers Exteriors va observar que la mesa de negociació "pot anar bé o malament": "S'ha d'intentar. Si no va bé, ho haurem intentat i tindrem més arguments per provar altres coses."

En un cap de setmana d'aires preelectorals, el vicepresident va reivindicar que el pressupost per al 2020 que el seu departament ha liderat permetrà sortir de tres anys de pròrrogues, però va lamentar que "davant d'aquesta oportunitat, el PSC es converteixi en un partit de bloqueig".

"Això anirà d'ERC o PSC"

Aragonès va acusar els de Miquel Iceta de prioritzar els interessos de partit amb la seva oposició als comptes amb l'objectiu d'intentar desgastar ERC, "el seu principal rival electoral". Els republicans calculen que la pugna per guanyar els comicis la protagonitzaran ells i els socialistes: "En les pròximes eleccions, això anirà d'ERC o PSC."

El primer secretari del PSC considera que el fet que les dues parts s'asseguin a parlar és "la millor manera" de superar el conflicte, però admet que no es pot garantir l'èxit de la taula de diàleg i que "no és bo" que el líder d'ERC estigui empresonat. "La solució a aquest problema és que Oriol Junqueras estigui tretze anys a la presó? No, no i no", va insistir.

Iceta va advertir des de Platja d'Aro que si l'independentisme suma en les pròximes eleccions, formarà govern. "Ara tothom parla del fantasma del tripartit, però ho fan malgrat que les enquestes diuen que les forces independentistes sumen", va recordar l'endemà que la presidenta de la Diputació de Barcelona i presidenta del seu partit, Núria Marín, alimentés l'escenari d'un pacte postelectoral entre el PSC i JxCat. ■

Boye acusa el Suprem de voler confondre el Parlament Europeu

Redacció
BARCELONA

L'advocat Gonzalo Boye va denunciar ahir que la traducció a l'anglès que el Tribunal Suprem fa de la sentència del procés parla de "misappropriation of public funds" per referir-se a la malversació, quan la traducció correcta seria

"embezzlement" o bé "mismanagement of public funds" i insinua que aquesta "confusió" mira de confondre les autoritats europees fent-los creure que es tracta d'un delictes d'apropiació indeguda. "No és una dada menor i tindrà conseqüències greus a l'hora de poder valorar o no el suplicatori",

va alertar en un enfilall de piulades. Boye va recordar que les traduccions del Suprem ja van tenir un paper rellevant en l'euroordre cursada el 2018 a Alemanya contra Carles Puigdemont, en què "desapareixien frases completes".

Boye va subratllar irònicament que es tracta d'un "error de traducció"

que modifica la sentència, passant d'un delictes d'administració deslleial a un altre d'apropiació indeguda, "amb les connotacions que això té a nivell europeu". "Segons el Consell d'Estat, l'únic òrgan competent per remetre un suplicatori al Parlament Europeu és el Ministeri de Justícia", va observar. ■

L'advocat Gonzalo Boye, en una imatge d'arxiu ■ ACN